

Publicerad 2010-06-17 20:04 av yta

När något inte är som man tror

Taggtråds-tankar

Jag hörde ditt namn nämnas i sammanhang där inte jag var inbjuden
genast var olyckskorparna framme och kraxade
genast blev jag upprörd, över något jag inte ens visste vad det handlade om
svartsjukan rev sina långa klor i mitt inre och jag ville genast slå dig.

Skrika "hur kan du överge mig så"

Min mage ville vända sig ut och in av smärta och sorg.

Jag såg det framför mig, hur du hade sparkat bort mig som någonting
ingen ville ha, inte ens du.

Taggtråds-tankarna höll mig fast i ett grepp, det vanliga greppet där det är lätt att trassla in sig men svårt att
ta sig loss. Där varje tanke måste återkomma tusen gånger, tusen nålar i armen, tusen år av tandvärk.

Men jag bet ihop mina käkar svalde min gråt. men viljan att förstöra något slog hårt i mig och jag tog den
vackra sockerskålen som jag funnit på Loppis och gick in i badrummet. Virade en handduk runt den.

Hämtade hammaren och med ett välriktat hårt slag mot byltet så krossades den inuti den blå handduken.

Återigen hade jag krossat något av värde för mig själv, återigen hade det vänts mot mig. Jag såg ner på den
krossade skålen, såg varje skärva för sig, såg att det var delar av mig själv som låg där trasiga. Jag började
gråta, inte över dig och det jag inbillat mig att du gjort mot mig utan jag grät för mig själv och min trasighet.

Jag grät över det barn jag en gång varit, och för dom skärvor jag nu såg. Jag grät över att min tillit krossats
så mycket att varje litet ord från någon annan kunde sätta igång så mycket inbillade fantasier om dig. Tusen
trasiga skärvor av ett barn, blir inte en hel vuxen människa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren yta med Poeter.se id #33011 innehar upphovsrätten